

Naar det hedder i Lovforslaget, at den første Vurdering til Ejendomsskyld — altsaa den Vurdering, som foregik i 1904 — skal lægges til Grund ved Fastsættelsen af Værdistigningsskatten, tror jeg neppe, at det vil kunne forsvares, hvor Ejendommene senere ere solgte, og hvor de ere solgte til en højere Pris. Thi det er ubestrideligt, at det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) har Ret i sin Udtalelse herom. Det vil let gaa saaledes, at den Værdistigning, som den tidligere Ejer havde inkasseret, vil den ny Ejer komme til at betale, den Bestemmelse i Lovforslagets § 22, hvorefter der kan gives Henstand med Værdistigningsskatten, er vist i flere Henseender en farlig Bestemmelse, og mindst tror jeg, det er i dens Interesse, som opnaar at faa denne Henstand. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) mente, at hvor der gaves en saadan Henstand, burde den opsparede Skat først træde ind efter de bestaaende Prioriteter. Og det kan heller ikke nægtes, at det er uheldigt, at saadan en Skatteophobning gennem en lang Aarrække skyder sig ind foran de bestaaende Prioriteter. Vedkommende kan yderligere prioritere sin Ejendom, og de, som have Prioriteter deri, have ikke Anelse om det Beløb, som efterhaanden ophober sig foran. Jeg tror ogsaa, at hvor vedkommende opnaar en virkelig Fordel, er det eneste rigtige, at Skatten opkræves Aar for Aar, saa meget mere som en saadan Skatteophobning slet ikke vil ligge i hans Interesse, naar han skal svare en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. og Rentens Rente af det hele Beløb, indtil han endelig en Gang sælger og skal indbetale hele Beløbet.

Der er enkelte andre Bestemmelser, hvorom jeg har mine Tvivl, baade i § 19 og § 28, men jeg skal ikke komme ind derpaa, da ogsaa andre ærede Medlemmer have omtalt dette. Det hedder i § 18, at Kommissionens Skøn er afgørende, og det kan heller ikke være anderledes. Det gælder derfor om, at de Regler, der fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder — de fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder i Henhold til Lovforslagets § 33 — blive et Værn imod Uret og imod berettiget Misfornøjelse. Der kunde ogsaa være Tale om, hvor Grænsen skulde være. Det hedder i Lovforslagets § 15, at Værdistigningsskatten fastsættes for de Ejendomme, der nyde godt af Baneanlægget. Det kan ikke nægtes, at dette er en meget vag Bemærkning, men man kan ikke godt gaa til at fastsætte bestemte Grænser, det

ville være næsten umuligt. Det gælder om her at overlade det til Kommissionens Skøn, som det hedder; der er sikkert ikke nogen anden Vej at gaa. Det gælder blot om, tror jeg, at vi her passe paa, at disse Grænser ikke blive for vide, hellere for snævre.

Sagen beror i det hele paa, at Loven paa en heldig Maade kan gennemføres. Det har i saa Henseende glædet mig — efter at jeg var bleven ret betænkelig ved at læse Lovforslaget — at se de Bestemmelser, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det hedder nemlig her, efter at det er slaaet fast, at Vurderingen til Ejendomsskyld i 1904 skal lægges til Grund: „Af det Beløb, hvormed den sidstnævnte Vurderings“ — altsaa den Vurdering, som Kommissionen derefter foretager — „Beløb overstiger den førstnævntes, kan Kommissionen paa Grundlag af de Oplysninger, som den kan indhente fra Ejeren eller fra andre om Aarsagerne til den foreliggende Værdistigning, fastslaa, hvor meget der skyldes Jernbaneanlægget, og det Beløb, der paa denne Maade udfindes, angiver da den af Jernbanen skabte Stigning af Grundværdien.“ Og dette er ganske sikkert den eneste retfærdige Maade at gennemføre Loven paa, naar blot det kan lykkes Kommissionerne at gennemføre den i fuld Overensstemmelse hermed.

Men det afhænger ogsaa noget af, efter hvilke Principper denne Kommission skal gaa. I Bemærkningerne fremdrages der noget om Forholdet ved Slangstrup Banen, hvor Værdistigningen først skal foreligge konstateret ved Salg, og der siges dér, at man har haft under Overvejelse at gaa til en lignende Ordning for de her nævnte Baneanlægs Vedkommende, men saa tilføjes der: „Ordningen lider imidlertid af den Mangel, at Andelen i Værdistigningen først kommer Jernbaneanlægget til gode, naar Salg af vedkommende Ejendom eller en Parcel deraf sker. Det turde imidlertid være mere naturligt, at Baneanlæggets Andel i Værdistigningen kommer Anlægget til gode, saasnart Værdistigningen foreligger“. Dette forekommer mig nu rigtigt nok at være ikke saa lidt tvivlsomt. Hvad det gælder om, er ikke at lægge denne Skat paa andre end dem, som bevislig have en Fordel deraf eller i ethvert Tilfælde kunde have en Fordel deraf.

Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) gjorde nogle Bemærkninger i Eftermiddags, som jeg maa knytte et Par Ord til. Han mente, at det vilde være ubilligt, at der ogsaa skulde paalægges dem, der